

Súd: Okresný súd Nitra
Spisová značka: 9Csp/161/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4117219314
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Olekšák
ECLI: ECLI:SK:OSNR:2020:4117219314.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nitra sudcom JUDr. Marekom Olekšákom v spore žalobcu: BENCONT COLLECTION, a.s. so sídlom: Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692 proti žalovanému: R. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom: K. M. XXX, XXX XX K. M., zastúpeného: JUDr. Peter Vachan, advokát so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, 010 01 Žilina, IČO: 42 350 026 o zaplatenie 1.019,47 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úroky vyčíslené k 31.03.2017 vo výške 1.108,98 eura spolu so zmluvným úrokom z úveru vo výške 25,50 % p.a. zo sumy 1.019,47 eura od 25.04.2017 do 10.06.2018 a úrokom z omeškania vo výške 5,05 % p.a. zo sumy 1.019,47 eura od 25.04.2017 do zaplatenia, a to všetko v splátkach vo výške 26 eur mesačne až do úplného zaplatenia dlhu počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku vždy k 15. dňu v mesiaci s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

II. Súd vo zvyšnej časti žalobu zamietá.

III. Súd priznáva žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Právny predchodca žalobcu, Poštová banka, a.s., sa žalobou doručenu Okresnému súdu Nitra dňa 19.05.2017 domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 1.019,47 eura s spolu s úrokmi vo výške 1.108,98 eura, úrokmi zo zostatku nesplatennej istiny, t. j. zo sumy 1.019,47 eura vo výške 25,50 % p.a. od 25.04.2017 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5,25 % p.a. zo sumy 1.019,47 eura od 25.04.2017 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným uzatvoril dňa 06.06.2012 Zmluvu o úvere č. 4574686687, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 1.050 eur. Súčasťou zmluvy boli Všeobecné obchodné podmienky a Obchodné podmienky pre úver. Žalovaný sa zaviazal vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v splátkach vo výške podľa zmluvy o úvere, výška každej splátky, vrátane skladby a splatnosti jednotlivých splátok úveru je zrejmá z predpisu splátok. V dobe od uzatvorenia zmluvy žalovaný splatil svoj záväzok len čiastočne, pričom jednotlivé platby a spôsob ich započítania sú uvedené v časti „Zaplatené splátky“ listiny „Aktuálny stav úveru“. Listina Aktuálny stav úveru je vyhotovená z bankového informačného systému žalobcu, ktorý je vedený v súlade v § 40 ods. 8 a 9 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v platnom znení. Žalobca pred zosplatením úveru upozornil žalovaného. V upozornení bol žalovaný oboznámený s tým, že je viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti pohľadávky žalobcu voči žalovanému zo zmluvy o úvere. Vzhľadom na to, že žalovaný úhradu pohľadávky nevykonával do 15 kalendárnych dní od doručenia upozornenia banky, žalobca pristúpil k zosplateniu úveru listom - Výzva na úhradu dlžnej sumy. Žalovaný aj napriek zaslanej výzve nezaplatil dlžnú pohľadávku.

2. V priebehu konania súd Uznesením č. k. 9Csp/161/2017 - 58 zo 14.08.2017 pripustil zmenu strán sporu na strane žalobcu tak, že do konania namiesto spoločnosti Poštová banka, a.s. vstúpila spoločnosť BENCONT COLLECTION, a.s.

3. Žalovaný vo vyjadrení zo 16.02.2018 uviedol, že zmluva o úvere zo 06.06.2012 neobsahuje obligatórne náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu podpisu zmluvy o úvere (ďalej len „ZoSU“), a to druh spotrebiteľského úveru, adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V zmluve nie je uvedený údaj o výške a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, v zmluve je uvedená len výška splátky. Spotrebiteľ musí vedieť koľko z ktorej splátky prípadne na istinu, úroky a iné poplatky. V zmluve nie je uvedená ani celková čiastka spojená so zaplatením úveru. Má tiež za to, že je nesprávne uvedená RPMN. Súčin mesačnej splátky a počtu splátok, teda $29 \times 72 = 2.088$ eur. Keď od tejto sumy odpočítame istinu poskytnutého úveru, teda $2\,088 - 1\,050 = 1.038$ eur. V zmluve je uvedená celková výška nákladov 987,66 eura. Zmluva obsahuje nesprávny výpočet RPMN. Ročná úroková sadzba vo výške 25,50 % je v rozpore s dobrými mravmi. Podľa priemerných úrokových mier z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny pre spotrebiteľské a ostatné úvery so splatnosťou nad 5 rokov v mesiaci 06/2012 bola vo výške 13,58 %. Zmluva neobsahuje všetky predpoklady použité na výpočet RPMN. Zmluva o úvere neobsahuje dohodu medzi zmluvnými stranami, na základe ktorej by žalobca mohol pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti dlhu v zmysle § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). Žalobca tiež nepreukázal, akým spôsobom bola overená schopnosť spotrebiteľa splácať úver v zmysle § 7 ods. 1 ZoSU. Žalobca nemá nárok na zmluvný úrok vo výške 25,50 % aj po zosplatení úveru; má za to, že veriteľovi patrí zmluvný úrok len do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Žalovaný namietol premlčanie, ktoré odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru dňa 16.05.2014, preto premlčacia doba začala plynúť dňa 17.05.2014 a uplynula 17.05.2017, a keďže žaloba bola podaná až 19.05.2017, žalobný návrh je premlčaný.

4. Žalobca vo vyjadrení z 28.06.2018 uviedol, že žalovaný celkovo uhradil sumu 449,48 eura, ktorá bola započítaná v sume 98,62 eura na poplatky, v sume 320,33 eura na zmluvné úroky a úroky z omeškania a suma 30,53 eura na istinu. Žalovaný sa zaviazal splácať poskytnutý úver v pravidelných mesačných splátkach vo výške 29 eur mesačne vždy k 10. dňu mesiaca, počnúc dňom 10.07.2012. Suma zmluvných úrokov a úrokov z omeškania do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru predstavuje sumu 389,66 eura. Suma zmluvných úrokov a úrokov z omeškania po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru predstavuje sumu 719,27 eura. Zrátané úroky do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru spolu s úrokmi od vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru do 31.03.2017 predstavujú sumu vo výške 1.108,93 eur. V záhlaví zmluvy je uvedený druh úveru, a to v označenom ako „zmluva o úvere konsolidácia“ ako aj v článku 3 zmluvy označenom ako „Zmluva o úvere“. Pokiaľ sa týka námietky týkajúcej sa absencie údajov o adrese predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, žalobca uviedol, že postup pri podávaní reklamácií, vyplývajúcich zo zmluvy o úvere alebo súvisiacich so zmluvou o úvere, upravuje Reklamačný poriadok banky, ktorý je prístupný na obchodnom mieste, pričom obchodným miestom sa rozumejú všetky pobočky banky (ktorých je 52 po celom Slovensku) a všetky pošty. Rovnako tak obchodné podmienky ako aj všeobecné obchodné podmienky upravujú vo svojich ustanoveniach spôsob uplatnenia reklamácie. Žalobca poukázal aj na čl. 1 zmluvy o úvere, kde sa v prvom odseku, prvej vete uvádza celé obchodné meno a adresa spoločnosti Poštová banka, a.s. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora zo dňa 09.11.2016 vo veci C42/15, z ktorého možno vyvodiť, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument. Zmluva o úvere obsahuje odkaz na obchodné podmienky, všeobecné obchodné podmienky ako aj sadzobník poplatkov a iné dokumenty Poštovej banky, a.s. Čo sa týka namietanej absencie údajov o výške, počte a termíne splátky istiny, úrokov a iných poplatkov poukázal na rozsudok Súdneho dvora z 09.11.2016 sp. zn. C-42/15, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.04.2017 sp. zn. 11Co/39/2016, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30.11.2017 sp. zn. 16Co/208/2017 a taktiež uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22.02.2018 sp. zn. 3Cdo/146/2017, z ktorých možno vyvodiť, že zmluvu o úvere nemožno považovať za bezúročnú a bez poplatkov z dôvodu, že neobsahuje výšku, počet a termíny splátok, pretože zmluva o úvere priamo nemusí takýto údaj obsahovať, ale postačí, ak sa táto informácia na základe zmluvy o úvere dá identifikovať, čo v danom prípade zmluva o úvere spĺňa. Čo sa týka celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť žalobcovi, uviedol, že celkovú čiastku úveru (celkovú výšku nákladov) tvorí súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom, pričom o tejto

skutočnosti bol žalovaný oboznámený v samotnej zmluve v časti 3. Údaj o výške poskytnutého úveru ako aj celkovej výške nákladov zmluva o úvere obsahuje. Celková čiastka úveru je zo zmluvy jednoznačne identifikovateľná súčtom výšky poskytnutého úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Nesúhlasil s tvrdením, že výpočet RPMN v zmluve nie je správny. Žalobca zaslal súdu listinu s výpočtom RPMN, ktorý je vypočítaný podľa vzorca uvedeného v prílohe zákona o spotrebiteľských úveroch. Vzorec výpočtu RPMN žalobcovi do kalkulačky implementoval externý dodávateľ, ktorý garantuje správnosť výpočtu RPMN. S poukazom na § 506 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“) a čl. 6, bod 6.1. a bod. 6.2 Obchodných podmienok pre úver mal právo pristúpiť k predčasnej splatnosti úveru po tom, ako žalovaný porušil zmluvne stanovené podmienky a nesplácal úver riadne a včas. Pri podpise zmluvy právny predchodca žalobcu odovzdal žalovanému všetky predzmluvné dokumenty, vrátane obchodných podmienok, ktoré boli predtlačené na druhej strane úverovej zmluvy (na jej rube). Ako vyplýva zo zmluvy o úvere, priemerná RPMN na trhu bola v čase uzavretia zmluvy o úvere 26,58 % (maximálna výška RPMN predstavovala sumu 36,58 %), dvojnásobok uvedenej sumy dnešná legislatíva stále akceptuje ako najvyššiu prípustnú výšku odplaty čo v danej veci predstavuje 53,16 % (zohľadňujúc úroky, poplatky a iné plnenia, prípadne iné náklady, ktoré sú dohodnuté so spotrebiteľom pri podpise zmluvy), preto úroky vo výške 25,50 % (RPMN 28,70 %) nemožno považovať za neprimerane vysoké, v rozpore s dobrými mravmi. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 26.04.2012 sp. zn. 5Cdo/26/2011. Všetky údaje, ktoré boli potrebné pre výpočet RPMN podľa platnej legislatívy, boli v zmluve obsiahnuté. Vyjadril sa aj k spôsobu posudzovania bonity žalovaného v čase poskytovania úveru. Dodal, že právnym predchodcom žalobcu došlo k zosplateniu úveru dňa 16.05.2014. Nesúhlasil so vznesenou námietkou premičania. K otázke započítavania 10-dňovej lehoty na dobrovoľné plnenie žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14Co/410/2017-109 z 27.03.2018, v ktorom súd uviedol, že všeobecná premičacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo - objektívne posudzované - vykonať (uplatniť) po prvý raz. Týmto dňom je zásadne deň, keď právo bolo možné odôvodnene vykonať podaním návrhu (žaloby) na súde.

5. Žalobca vo vyjadrení zo 07.01.2019 uviedol, že súhlasí s postupným splnením dlhu pravidelnými mesačnými splátkami po 26 eur, a to pod hrozbou straty výhody splátok v prípade nesplácania čo i len jednej splátky. Uvedená mesačná splátka je vypočítaná na obdobie 10 rokov.

6. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie listinami, z ktorého zistil, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola dňa 06.06.2012 uzavretá Zmluva o úvere č. 4574686687, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške 1.050 eur s tým, že žalovaný sa zaviazal vrátiť poskytnutý úver v 72 mesačných splátkach vo výške 29 eur. Žalovaný porušil zmluvne dohodnuté podmienky a prestal riadne a včas splácať mesačné splátky, preto právny predchodca žalobcu vyhlásil úver za predčasne splatný v celom rozsahu k 16.05.2014 a zároveň vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy 1.413,49 eura v lehote 10 kalendárnych dní od doručenia tejto výzvy. Zostatok úveru vyčíslil žalobca ako žalovanú sumu 1.019,47 eura, úroky a úroky z omeškania vyčíslené ku dňu 31.03.2017 vo výške 1.108,98 eura, úroky vo výške 25,50 % ročne zo sumy 1.019,47 eura od 01.04.2017 do zaplatenia a úroky z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 1.019,47 eura od 01.04.2017 do zaplatenia. V zmluve bol dohodnutý úrok, výška a počet mesačných splátok a ostatné zmluvné dojednania. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovanému bol úver vyplatený a tento aj začal splácať, avšak po určitom čase sa dostal do omeškania a právny predchodca žalobcu vyhlásil úver za predčasne splatný a vyzval žalovaného na zaplatenie celej pohľadávky, pretože nastala predčasná splatnosť úveru pre nedodržanie zmluvných dojednaní. Stranami nebola spochybňovaná ani výška istiny. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že zmluva o úvere mala všetky potrebné náležitosti a zmluvu podpísal žalovaný. Okresný súd nezistil existenciu žiadnych ustanovení, ktoré by spôsobovali značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, teda nebola zistená žiadna neprijateľná zmluvná podmienka podľa § 53 ods. 1 veta prvá, ods. 3 Občianskeho zákonníka. Predmetnú zmluvu posudzoval ako spotrebiteľskú zmluvu. Vychádzajúc z uvedených skutočností mal súd prvej inštancie za preukázané, že žaloba je dôvodná, pretože dlžnú sumu, ktorú sa zaviazal žalovaný uhradiť, nezaplatil.

7. Následne súd dňa 17.01.2019 vyhlásil Rozsudok č. k. 9Csp/161/2017 - 106, ktorým vo výroku I. zaviazal žalovaného na zaplatenie žalobcovi sumy 1.019,47 eura spolu s úrokmi a úrokmi z omeškania vyčíslenými ku dňu 31.03.2017 vo výške 1.108,98 eura, úrokmi vo výške 25,50 % p.a. zo sumy 1.019,47 eura od 01.04.2017 do zaplatenia, úrokmi z omeškania vo výške 5,25 % p.a. zo sumy 1.019,47 eura od 01.04.2017 do zaplatenia, a to všetko v splátkach vo výške 26 eur mesačne až do úplného zaplatenia dlhu počnúc právoplatnosťou rozsudku vždy k 15. dňu v mesiaci s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia. Vo výroku II. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov

konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení súd uviedol, že mal za preukázané, že zmluva o úvere spĺňa náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. a) ZoSU, pretože druh úveru je uvedený v záhlaví zmluvy označenom ako „zmluva o úvere konsolidácia“ ako aj v samotnom článku 3 zmluvy označenom ako „Zmluva o úvere“. Rovnako mal za to, že zmluva o úvere obsahuje aj údaje o adrese predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Súd prvej inštancie sa stotožnil s názorom žalobcu, že postup pri podávaní reklamácií, vyplývajúcich zo zmluvy o úvere alebo súvisiacich so zmluvou o úvere, upravuje Reklamačný poriadok banky, ktorý je prístupný na obchodnom mieste, pričom obchodným miestom sa rozumejú všetky pobočky banky a všetky pošty. Rovnako tak obchodné podmienky ako aj všeobecné obchodné podmienky upravujú vo svojich ustanoveniach spôsob uplatnenia reklamácie. Ďalej poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora z 09. 11. 2016 vo veci C42/15, z ktorého možno vyvodíť, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument. Zmluva o úvere obsahuje odkaz na obchodné podmienky, všeobecné obchodné podmienky ako aj sadzobník poplatkov a iné dokumenty Poštovej banky, a.s. Ďalej súd skúmal, či zmluva obsahuje náležitosť stanovenú v § 9 ods. 2 písm. k) ZoSU, ktorou je výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, príp. poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom, s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. S poukazom na platnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky súd ustálil, že hoci zmluva neobsahuje presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok úveru, nie je možné považovať ju za bezúročnú a bez poplatkov. Takýto právny názor vyslovil Najvyšší súd SR v uznesení z 22.02.2018, sp. zn. 3Cdo 146/2017. Za preukázané mal aj to, že zmluva obsahuje celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, pretože v čl. 3. obsahuje výšku úveru 1.050 eur a zároveň celkovú výšku nákladov 987,66 eura. Ich súčet teda predstavuje celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. V zmluve hneď za čl. 3 je uvedené „Celkovú čiastku úveru predstavuje súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom“. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že RPMN bola vypočítaná nesprávne; naopak žalobca predloženým listinným dôkazom - listinou s výpočtom RPMN, ktorý je vypočítaný podľa vzorca uvedeného v prílohe zákona o spotrebiteľských úveroch, preukázal správnosť výpočtu RPMN, pričom vzorec výpočtu RPMN žalobcovi do kalkulačky implementoval externý dodávateľ, ktorý garantuje správnosť výpočtu RPMN. Spôsob a postup pri výpočte RPMN žalovaným nemožno považovať za správny. Žalovaný konštatoval, že zmluva neobsahuje všetky predpoklady použité na výpočet RPMN, avšak nekonkretizoval, ktoré predpoklady pre výpočet RPMN v zmluve absentujú. Takéto tvrdenie žalovaného nie je pravdivé, pretože zmluva obsahuje výšku úveru, úrokovú sadzbu, dátum prvej splátky ako aj dátum konečnej splatnosti aj počet mesačných splátok. V súvislosti s tvrdením žalovaného, že zmluva o úvere neobsahuje dohodu medzi zmluvnými stranami, na základe ktorej by žalobca mohol pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti dlhu v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka, súd poukazuje na § 506 Obchodného zákonníka a čl. 6, bod 6.1. a bod 6.2 Obchodných podmienok pre úver, na základe ktorých mal právny predchodca žalobcu právo pristúpiť k predčasnej splatnosti úveru po tom, ako žalovaný porušil svoje zmluvne stanovené podmienky a nesplácal úver riadne a včas. Pri podpise zmluvy právny predchodca žalobcu odovzdal žalovanému všetky predzmluvné dokumenty, vrátane obchodných podmienok, ktoré boli predtlačené na druhej strane úverovej zmluvy (na jej rube). Obchodné podmienky nie sú tzv. pevne spojené so žiadosťou (zmluvou), ale sú jej neoddeliteľnou súčasťou, nakoľko sú priamo vytlačené na druhej strane zmluvy. Kompletná úverová dokumentácia pozostávajúca zo zmluvy o úvere a jej súčastí - obchodných podmienok a všeobecných obchodných podmienok bola žalovanému riadne odovzdaná, prevzatie ktorých žalovaný potvrdil aj podpisom zmluvy. Za preukázané mal aj to, že žalobca listinnými dôkazmi - reporty zo SRBI, EOS KSI a Sociálnej poisťovne, preukázal, akým spôsobom bola overená schopnosť spotrebiteľa splácať úver v zmysle § 7 ods. 1 ZoSU. Výdavky žalovaného boli zo strany právneho predchodcu žalobcu overené dopytom do úverového registra, podľa reportu mal žalovaný 1 úver v Poštovej banke, a.s. (mesačná splátka bola vo výške 38 eur), druh dôchodku bol overený dopytom na Sociálnu poisťovňu, príjem z dôchodku bol vyhodnotený výmerom Sociálnej poisťovne a banka akceptovala príjem žalovaného vo výške 215 eur. Podľa dát EOS KSI nemal klient evidované žiadne spisy (žiadne zlyhané úvery), jednalo sa o konsolidáciu úveru s minimálnym navýšením objemu za účelom zníženia mesačnej splátky a finančná analýza platná v rozhodnom období bola vyhovujúca pre poskytnutie konsolidačného úveru vo výške 1 050 eur/72 mesiacov, s mesačnou splátkou vo výške 29 eur (nižšou ako pôvodná splátka). Žalobca v tejto súvislosti zaslal súdu report zo SRBI, EOS KSI a Sociálnej poisťovne. Občiansky zákonník neupravuje povinnosť dlžníka platiť úroky popri úrokoch z omeškania, ale ani nevylučuje dohodu účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do splatenia úveru. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR z 27. 06. 2007 sp. zn. 33Odo/657/2005. Úroky a úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, avšak majú odlišné funkcie, a treba ich odlišovať. Kým zmluvné úroky sú

odmenou za užívanie istiny, úrok z omeškania predstavuje zákonnú sankciu za omeškanie so zaplatením istiny a na rozdiel od zmluvného úroku ho môže veriteľ požadovať, aj keď neboli dohodnuté. Platí, že môžu existovať vedľa seba. Tento záver zopakoval Najvyšší súd ČR aj v rozsudku z 24. 07. 2014 sp. zn. 33Cbo/140/2014. Oba úroky môžu byť veriteľom požadované popri sebe bez ohľadu na skutočnosť, či ide alebo nejde o občianskoprávny vzťah. V danom prípade dohodnutý úrok v zmluve vo výške 25,50 % ročne patrí žalobcovi ako veriteľovi do vrátenia požičaných peňažných prostriedkov, preto žalovaný ako dlžník je povinný vrátiť žalobcovi nielen poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úrok z úveru, ktorý nemá vplyv na omeškanie žalovaného ako dlžníka, ale je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka. Vzhľadom k uvedenému súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj úrok vo výške 25,50 % ročne zo sumy 1 019,47 eura od 01. 04. 2017 do zaplatenia a dlžný riadny úrok k 31. 03. 2017. Pokiaľ ide o námietku premlčania, dospel k záveru, že pohľadávka žalobcu nie je premlčaná. K zosplateniu úveru došlo dňa 16. 05. 2014, avšak premlčacia doba nezačala plynúť dňa 17. 05. 2014, ale až 03. 06. 2014. Predčasná splatnosť úveru síce nastala dňa 16. 05. 2014. V zmysle čl. 3, II. časti Všeobecných obchodných podmienok, bod 3.4. sa pri doručovaní v poštovom styku považujú písomnosti za doručené tretí deň po ich odoslaní. Z predloženého elektronického podacieho hárku vyplýva, že výzva na splatenie úveru s príslušenstvom bola zo strany právneho predchodcu žalobcu daná na poštovú prepravu dňa 19. 05. 2014, čím sa dňa 22. 05. 2014 považovala výzva na splatenie úveru s príslušenstvom za doručenú. Vo výzve na splatenie dlžnej sumy s príslušenstvom je žalovanému daná patričná lehota na plnenie 10 kalendárnych dní odo dňa doručenia výzvy. Lehota na plnenie žalobcovi zo strany žalovaného uplynula dňa 02. 06. 2014. Z uvedeného vyplýva, že žalobca mohol prvýkrát uplatniť svoje právo na súde až dňa 03. 06. 2014, teda deň nasledujúci po dni márneho uplynutia lehoty na dobrovoľné plnenie. Z uvedeného mal súd prvej inštancie za preukázané, že nárok žalobcu nie je premlčaný, pretože k jeho premlčaniu by došlo až 04. 06. 2017, t. j. po 3 rokoch odo dňa, kedy si žalobca mohol prvýkrát uplatniť svoj nárok voči žalovanému na súde, pričom žaloba bola na súde prvej inštancie podaná dňa 19. 05. 2017, t. j. pred uplynutím premlčacej doby. Súd sa nestotožnil ani s tým, že ročná úroková sadzba vo výške 25,50 % je v rozpore s dobrými mravmi. Z aktuálne platného nariadenia č. 87/1995 Z. z. v § 1a (hoci v čase zmluvy účinné nebolo) vyplýva, že zákonodarca v ňom jasne definoval najvyššiu prípustnú výšku odplaty, ktorú možno od spotrebiteľa požadovať a to je dvojnásobok priemernej RPMN bánk za predošlý kalendárny štvrtrok. Ako vyplýva zo zmluvy o úvere, priemerná RPMN na trhu bola v čase uzavretia zmluvy o úvere 26,58 % (maximálna výška RPMN predstavovala sumu 36,58 %), dvojnásobok uvedenej sumy legislatíva akceptuje ako najvyššiu prípustnú výšku odplaty, čo v danej veci predstavuje 53,16 % (zohľadňujúc úroky, poplatky a iné plnenia, prípadne iné náklady, ktoré súd dohodnuté so spotrebiteľom pri podpise zmluvy), preto úroky vo výške 25,50 % p.a. (RPMN 28,70 %) nemožno považovať za neprimerane vysoké a v rozpore s dobrými mravmi. Odplata, ktorú žalobca požadoval od žalovaného, výrazným spôsobom neprevyšovala odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. V tomto smere poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 26.04.2012 sp. zn. 5Cdo/26/2011. Keďže žalovaný sa dostal s plnením do omeškania, priznal súd žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne (o 5 percentuálnych bodov vyššie ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky v čase omeškania) zo sumy 1.019,47 eura od 01.04.2017 do zaplatenia. Úrok z omeškania ku dňu 31.01.2017 je zahrnutý v sume 1.108,98 eura. Vzhľadom na to, že žalobca súhlasil s postupným splnením dlhu pravidelnými mesačnými splátkami po 26 eur, a to pod hrozbou straty výhody splátok v prípade nesplácania čo i len jednej splátky, súd povolil žalovanému splácať dlh v splátkach vo výške 26 eur mesačne až do úplného zaplatenia dlhu, počnúc právoplatnosťou rozsudku vždy k 15. dňu v mesiaci s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

8. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, žiadajúc odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré spočíva v nesprávnom posúdení úverovej zmluvy, keď ju neposúdil ako bezúročnú a bez poplatkov, v dôsledku čoho žalobcovi priznal zmluvný úrok aj po zosplatení a zároveň neuznal námietku žalovaného o premlčaní žalobcom uplatneného nároku. Zmluva podľa neho neobsahuje presný údaj o celkovej čiastke spojenej so zaplatením úveru a nesprávnu výšku RPMN. Nesprávna celková výška nákladov spojená so splatením úveru a následne nesprávny údaj o výške RPMN. Súčin mesačnej splátky a počtu splátok, teda $29 \times 72 = 2.088$ eur, od ktorých je potrebné odpočítať 1.050 eur istinu, čo sa rovná 1 038 eur. V zmluve je celková výška nákladov je sumou 987,66 eura. Do pozornosti odvolacieho súdu dal rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/245/2017 z 08.11.2017, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/122/2018 z 28.06.2018, v ktorých súd posúdil úverové zmluvy ako bezúročné a bez poplatkov a odvolací súd takéto rozhodnutie potvrdil ako vecne správne. V súvislosti s úrokovou

sadzbu uviedol, že okresný súd posudzoval jej výšku podľa aktuálnych právnych predpisov a nie právnych predpisov účinných v čase podpisu zmluvy. Úroková sadzba vo výške 25,50 % ročne je v rozpore s dobrými mravmi a poukázal na § 53 ods. 6 účinného v čase uzavretia zmluvy. Posledná zmena pred prijatím zákona č. 106/2014 Z. z. ktorým sa od 1. júna 2014 upravila výška odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov bola vykonaná v súvislosti s prijatím zákona č. 129/2010 Z. z. Poukázal aj na dôvodovú správu k zákonu č. 129/2010 Z. z. k zneniu § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Ročná úroková sadzba v uvedenej výške je v rozpore s dobrými mravmi. Podľa priemerných úrokových mier z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny pre spotrebiteľské a ostatné úvery so splatnosťou nad 5 rokov v mesiaci 6/2012 bola vo výške 13,58 %. Zdôraznil, že neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Do pozornosti dal rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/26/2015. Ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka nemožno vykladať tak, aby do odplaty obvykle požadovanej na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch sa zahŕňali aj údaje od tých subjektov finančného trhu, ktoré poskytujú neprimerané až úžernícke úroky. Pripustenie uvedenej možnosti nebolo vôľou zákonodarcu, preto pre účely zistenia výšky obvyklej odplaty sa musí vychádzať z údajov finančných inštitúcií poskytujúcich spotrebiteľské úvery za primerané odplaty riadiac sa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V súvislosti s aplikáciou dobrých mravov v kontexte odplaty za poskytnuté úvery poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/112/2017 z 25. januára 2018. Zdôraznil, že vzhľadom k tomu, že zmluva o úvere neobsahuje správny údaj o úrokovej sadzbe, má za to, že ho neobsahuje vôbec, a teda je potrebné zmluvu o úvere posúdiť ako bezúročnú a bez poplatkov. Pokiaľ ide o úroky z omeškania po zosplatnení poukázal na § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že pri omeškaní so splácaním pohľadávky veriteľ má nárok len na plnenia, ktoré mu uvedené ustanovenie priznáva. Má teda právo požadovať vrátenie úveru alebo jeho nesplatenú časť a úroky z omeškania. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 143/1998, v ktorom konštatoval, že úroky z poskytnutých finančných prostriedkov (zmluvné úroky) patria veriteľovi iba do splatnosti dlhu, prípadne splatnosti jednotlivých splátok. Keďže § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako aj § 369 a § 369d Obchodného zákonníka predstavujú kogentné ustanovenia, neprichádza do úvahy iný výklad ako ten, že veriteľ má nárok po zosplatnení úveru len na zákonný úrok z omeškania. Záverom poukázal na § 103 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že premlčaciu dobu je potrebné počítať od zročnosti neuhradenej splátky, pre omeškanie s ktorou žalobca pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Ak žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru k 16. 05. 2014, premlčaciu dobu treba počítať od zročnosti niektorej z neuhradených splátok pred 16. 05. 2014. Na podporu svojich tvrdení poukázal na judikatúru v obdobných veciach. Vzhľadom k uvedenému je nárok žalobcu premlčaný v celom rozsahu. 9. O odvolaní rozhodol Krajský súd v Nitre Rozsudkom č. k. 5Co/87/2019 - 159 zo dňa 05.02.2020 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 1.019,47 eura v splátkach po 26 eur mesačne až do úplného zaplatenia od právoplatnosti rozsudku, s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia potvrdil a v ostatnej časti výroku I. o zvyšku nároku a výroku II. o náhrade trov konania napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení okrem iného uviedol, že pokiaľ ide o úroky (zmluvné) a úroky z omeškania, ktoré súd prvej inštancie žalobcovi priznal, odvolací súd dospel k inému záveru ako súd prvej inštancie. Skôr ako odvolací súd pristúpil k preskúmaniu vecnej správnosti priznaných úrokov a úrokov z omeškania primárne považoval za potrebné poukázať na to, že žalobca v podaní označenom ako Vyjadrenie k výzve z 28.06.2018, ktoré bolo súdu prvej inštancie doručené 23.08.2018, v ktorej okrem iného žalobca uviedol v časti tohto podania bod XIV. že prišlo k zrejmej nesprávosti v písaní pri vyhotovovaní žalobného návrhu týkajúceho sa nároku na zmluvný úrok zo žalovanej sumy ako aj zákonný úrok z omeškania zo žalovanej sumy, pretože zmluvný úrok aj sankčný úrok z omeškania bol vyčíslený do dňa 31.03.2017, pričom žalobca si v žalobe uplatnil percentuálnym úrokom a úrokom z omeškania až odo dňa 25.04.2017 (deň nasledujúci po dni vyhotovenia listiny „Aktuálny stav úveru“), pričom percentuálny zmluvný úrok ako aj úrok z omeškania má byť správne uplatnený už od 01.04.2017 do zaplatenia. S poukazom na uvedené opravil petit žaloby v časti uplatňovaného percentuálne určeného úroku ako aj úroku z omeškania tak, že správne má petit žaloby znieť: Žalovaný je povinný v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1.019,47 eura, úroky a úroky z omeškania vyčíslené k 31.03.2017 vo výške 1.108,98 eura, úroky vo výške 25,50 % p.a. zo sumy 1.019,47 eura od 01.04.2017 do zaplatenia a úroky z omeškania vo výške 5,25 % p.a. zo sumy 1.019,47 eura od 01.04.2017 do zaplatenia. Krajský súd v Nitre preto nariadil súdu prvej inštancie, aby sa v ďalšom konaní vysporiadal s návrhom na zmenu žaloby žalobcom a následne opätovne vo veci rozhodol o žalobnom návrhu žalobcu v súlade

s rozhodnutím o zmene žaloby, a nie ultra petitum, t.j. v rozpore s uplatneným žalobným petitom. V nadväznosti na zvyšnú časť žalobou priznaného nároku žalobcu, a to úrokov z úveru a úrokov z omeškania po zosplatnení celého dlhu právnym predchodcom veriteľa odvolací súd považoval odvolanie žalovaného za dôvodné, keď odvolací súd dospel v tejto časti k odlišnému právnemu záveru ako súd prvej inštancie. Preskúmaním spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie aj napriek dostatočnému a správne zisteniu skutkového stavu dospel k nesprávne právnemu posúdeniu veci v dôsledku toho, že nesprávne aplikoval právnú normu na zistený skutkový stav, v dôsledku čoho dospel k nesprávne právnemu záveru v tom smere, že nárok žalobcu na zaplatenie úrokov z úveru aj po zosplatnení celého dlhu je dôvodný, v dôsledku čoho nesprávne vyhovel žalobe aj v tejto časti. Pokiaľ ide o záver týkajúci sa nároku žalobcu na úroky a úroky z omeškania, ktoré súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj po zosplatnení celého dlhu, odvolací súd poznamenal, že i keď sporom dotknutá zmluva je zmluvou úverovou, na ktorú dopadá tretia časť Obchodného zákonníka, je tiež zmluvou spotrebiteľskou, na ktorú je potrebné aplikovať normy spotrebiteľského práva, Smernicu rady č. 93/13/EHS z 05. 04. 1993 a Zákon o ochrane spotrebiteľa ako lex specialis a všeobecnú úpravu obsiahnutú v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Nepochybne je totiž štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalobca vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný je nepochybne spotrebiteľ, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, ktorý nemal možnosť jej predformulovaný obsah ovplyvniť, a teda pri vzájomnej kontraktácii bola zjavná faktická nerovnosť medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Za danej situácie tak na právne vzťahy strán sporu je dôvodné použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka. Za potrebné považoval odvolací súd uviesť, že v slovenskom právnom poriadku jestvuje duálna úprava záväzkov, pričom je potrebné rozlišovať ich občianskoprávnu a obchodnoprávnu úpravu. Vzťah týchto dvoch kódexov súkromného práva je vzťahom lex specialis ku lex generalis, pričom použitie Občianskeho zákonníka je subsidiárne - právne vzťahy podriadené režimu Obchodného zákonníka sa budú riadiť Občianskym zákonníkom v tých otázkach, ktoré Obchodný zákonník neupravuje (§ 1 ods. 2 Obchodného zákonníka). Odvolací súd zdôraznil, že pokiaľ veriteľ (v danom prípade žalobca, resp. právny predchodca žalobcu), pristúpil k tomu, že považuje celý dlh za splatný (tzv. zosplatnenie úveru), potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru. Uvedené skutočnosti súd prvej inštancie posúdil nesprávne, avšak z dôvodu, že odvolací súd zrušuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti úrokov a úrokov z omeškania už z vyššie uvedených procesných nedostatkov, ktorých sa súd prvej inštancie dopustil, keď prihliadol na zmenu žaloby bez toho, aby o nej rozhodol, čo sa následne prejavilo v jeho rozhodnutí, keď viazaný rozsahom žalobného návrhu rozhodol ultra petitum, považoval odvolací súd za potrebné upriamiť na toto nesprávne práve posúdenie už v predmetnom zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu. K uvedenému dospel odvolací súd z dôvodu, aby v súlade so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania súd prvej inštancie v ďalšom konaní zohľadnil právny názor odvolacieho súdu ohľadom priznávania nároku na zmluvné úroky pre prípad, keď príde k zosplatneniu úveru zo strany veriteľa. Odvolací súd zastáva v súlade s uvedeným jednoznačný názor v tom smere, že v prípade rozhodnutia veriteľa pristúpiť k predčasnej splatnosti úveru (odvolací súd za predpokladu, že si možnosť zosplatnenia v zmluve zmluvné strany dohodnú nespochybňuje právo veriteľa takto učiniť), veriteľovi už nepatria úroky z úveru za čas po splatnosti celého úveru, pokiaľ tu nastupuje režim platenia úrokov z omeškania. K tomu poukázal na rozhodnutie odvolacieho senátu Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/25/207 zo dňa 31.01.2018. Veriteľ v konaní opakovane poukazoval na to, že má nárok na úroky z úveru ako aj na úroky z omeškania, pričom ich súbeh nie je právnou úpravou vylúčený. Zdôraznil, že neprišlo k zmene záväzku medzi ním, resp. jeho právnym predchodcom, prišlo len k zmene spôsobu úhrady poskytnutého úveru. Úver naďalej trvá, avšak žalovaný ako spotrebiteľ stratil výhodu splácať poskytnutý úver v splátkach z dôvodu porušenia svojej povinnosti uhrádzať splátky riadne a včas. Odvolací súd však uvedený názor žalobcu nezdieľal a konštatoval, že úroky z úveru je nárok, ktorý by žalobcovi patril v prípade, ak by zostal zachovaný taký stav, ako bol dojednaný v úverovej zmluve, teda že veriteľ aj spotrebiteľ budú plniť podľa podmienok a v termínoch dohodnutých v zmluve. Keďže v dôsledku rozhodnutia právneho predchodcu veriteľa prišlo k zmene uvedeného stavu, prišlo aj k zmene záväzku, ktorá nastala omeškaním spotrebiteľa a súčasne predčasným zosplatnením úveru zo strany veriteľa. Predčasné zosplatnenie úveru predstavuje jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové okamžité vrátenie celej požičanej istiny, kým dohodnutý úrok predstavuje cenu, za ktorú veriteľ poskytuje dlžníkovi istinu k dispozícii. Tento zisk predstavuje práve dohodnutý úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Takýto úrok predstavuje kapitalizovanú odplatu za celé obdobie postupného splácania úveru v splátkach. Pri predčasnom a mimoriadnom zosplatnení úveru vzniká

veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov, kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Teda zosplatnením úveru nastáva stav, keď veriteľ má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, s ktorou môže disponovať. Tým teda stráca nárok veriteľ na úroky za požičané peňažné prostriedky od spotrebiteľa. Ak teda spotrebiteľ už nemá právny titul na peňažné prostriedky u seba tieto užívať, niet dôvodu už na to, aby veriteľ požadoval od neho úroky, ktoré by mu patrili, ak by si spotrebiteľ mal právo držby finančných prostriedkov, inak by nastal nespravodlivý a ústavne nekonformný stav pre spotrebiteľa, ktorý by bol vystavený sankciám vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej mal nárok na úroky zo zmluvy. Išlo by teda o stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by mal nárok na dohodnuté úroky, ako keby k zmene záväzku nedošlo. Spotrebiteľ by nemal žiadne garantované práva, ktoré by mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolané zmenou záväzku. Navyše by došlo k hrubej nadvláde veriteľa, ak by bol tento nečinný pri vymáhaní svojej pohľadávky a odplatné úroky by si nárokoval aj pri svojej potencionálnej nečinnosti. Takéto správanie dodávateľa nemôže byť podporované a požívať právnu ochranu. Odvolací súd poznamenal, že aj v prípade akejkoľvek dohody, podľa ktorej má spotrebiteľ popri úrokoch z omeškania, prípadne ďalších sankciách, platiť po splatnosti pohľadávky aj úroky za poskytnutie úveru do splatenia úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, a to v neprospech spotrebiteľa. Takéto zmluvné dojednanie predstavuje značné zhoršenie postavenia spotrebiteľa, čo je v rozpore s kogentnými ustanoveniami spotrebiteľského práva, ktorého hlavným účelom je chrániť spotrebiteľa. Záver, ku ktorému dospel súd prvej inštancie ohľadom opodstatnenosti žalobného návrhu v časti úrokov z úveru po zosplatnení neprímerane zvýhodňuje veriteľa a na strane druhej ide o nadmerné navýšenie dlhu oproti výške úveru pre spotrebiteľa. Podľa odvolacieho súdu je nepravdepodobné, že by spotrebiteľ takúto dohodu individuálne dojednal s dodávateľom, ktorý zaobchádza so spotrebiteľom čestne a rovnocenne. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd nepovažoval názor súdu prvej inštancie ohľadom priznania úrokov z úveru po zosplatnení celého dlhu sa správny.

10. Podľa Čl. 2 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

11. Podľa Čl. 2 ods. 3 CSP, ak sa spor na základe prihladenia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu.

12. Podľa ust. § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

13. Podľa ust. § 215 ods. 1 CSP súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu.

14. Podľa ust. § 215 ods. 2 CSP, skutkový stav sa zisťuje procesným postupom podľa tohto zákona.

15. Podľa ust. § 218 ods. 1 CSP obsah rozhodnutia vo veci samej vysloví súd vo výroku rozsudku. Vo výroku rozhodne tiež o nároku na náhradu trov konania, ak sa o ňom nerozhoduje samostatne.

16. Podľa § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

17. Podľa § 290 CSP, spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

18. Podľa § 294 CSP, zmena žaloby sa v spotrebiteľských sporoch nepripúšťa, ak je žalovaným spotrebiteľ.

19. Podľa § 295 CSP, súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.

20. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

21. Podľa § 393 ods. 3 CSP, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozhodnutia obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

22. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (účinný ku dňu uzavretia zmluvy o úvere), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

23. Podľa § 499 Obchodného zákonníka, za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

24. Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

25. Podľa § 502 ods. 2 Obchodného zákonníka, pri pochybnostiach sa predpokladá, že dojednaná výška úrokov sa týka ročného obdobia.

26. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

27. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

28. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

29. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

30. Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

31. Podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

32. Podľa § 54 ods. 3 Občianskeho zákonníka, v pochybnostiach o význame zmluvnej podmienky sa výklad priaznivejší pre spotrebiteľa neuplatní, ak právo na príslušnom orgáne uplatňuje právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa.

33. Podľa § 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka, splnením dlh zanikne.

34. Podľa § 559 ods. 2 Občianskeho zákonníka, dlh musí byť splnený riadne a včas.

35. Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

36. Podľa § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Nariadenie“), výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

37. Podľa § 3a ods. 1 Nariadenia, ak je predmetom spotrebiteľskej zmluvy poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi, sankcie za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov nesmú spolu prevýšiť priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov naposledy zverejnenú podľa osobitného predpisu^{2a}) pred vznikom omeškania o viac ako 10 percentuálnych bodov ročne a súčasne nesmú prevýšiť trojnásobok úrokov z omeškania podľa tohto nariadenia vlády; za rozhodujúcu sa považuje ročná percentuálna miera nákladov pre obdobný typ spotrebiteľského úveru.

38. Po vrátení veci odvolacím súdom sa súd prvej inštancie v súlade s pokynom Krajského súdu v Nitre vysporiadal s návrhom na zmenu žaloby zo dňa 28.06.2018 Uznesením č. k. 9Csp/161/2017 - 179 zo dňa 28.07.2020 tak, že zmenu žaloby nepripustil a pokračoval v konaní o pôvodnej žalobe, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplataenia istiny vo výške 1.019,47 eura, úrokov vo výške 1.108,98 eura, úrokov vo výške 25,50 % p.a. zo sumy 1.019,47 eura od 25.04.2017 do zaplataenia, úrokov z omeškania vo výške 5,25 % p.a. zo sumy 1.019,47 od 25.04.2017 do zaplataenia a náhrady trov konania. Rozhodnutie odôvodnil tým, že v danom konaní ide o spotrebiteľský spor, v ktorom je žalovaným spotrebiteľ a v zmysle § 294 CSP je zmena žaloby v takomto spore neprípustná.

39. Súd opätovne vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinami, ktoré sú obsahom spisu, a to: Žaloba zo dňa 10.05.2017 (na č. l. 1-2), Zmluva o úvere č. 4574686687 zo dňa 06.06.2012 (na č. l. 4-5), Obchodné podmienky pre úver dostupná pôžička (na č. l. 6-9), Všeobecné obchodné podmienky (na č. l. 9-24), Predpis splátok k zmluve o úvere (na č. l. 34), Listina „Aktuálny stav úveru“ zo dňa 24.04.2017 (na č. l. 24-25), Upozornenie s podacím hárkom (na č. l. 27-28), Výzva na úhradu dlžnej sumy s podacím hárkom (na č. l. 26-27), Sadzobník poplatkov (na č. l. 29-32), Vyjadrenie žalovaného zo dňa 16.02.2018 (na č. l. 65-66), Vyjadrenie žalobcu zo dňa 28.06.2018 so spôsobom výpočtu zmluvných

úrokov a úrokov z omeškania do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru a po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru (na č. I. 70-89), Výpočet RPMN (na č. I. 90-91), Reporty zo SRBI, EOS KSI a Sociálnej poisťovne (na č. I. 92-97), Podanie žalobcu zo dňa 07.01.2019 (na č. I. 101), Odvolanie žalovaného zo dňa 13.02.2019 (na č. I. 121-123), Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu zo dňa 28.02.2019 (na č. I. 125-129), Vyjadrenie žalovaného zo dňa 09.04.2019 (na č. I. 136-139), Vyjadrenie žalobcu zo dňa 01.10.2020 (na č. I. 186-187), Vyjadrenie žalovaného zo dňa 01.10.2020 (na č. I. 191).

40. Keďže súd rozhodoval už len o nároku na úroky, úroky z omeškania a o nároku na náhradu trov konania, zamerával sa na právne posúdenie tohto nároku vzhľadom na to, že tak z pôvodného rozsudku súdu prvej inštancie ako aj z rozsudku odvolacieho súdu vyplynulo, že žaloba je v časti istiny dôvodná s poukazom na oprávnenosť nároku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere a v tejto časti je výrok pôvodného rozsudku právoplatný. Súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná aj pokiaľ ide o kapitalizované úroky z úveru a úroky z omeškania vyčíslené do 31.03.2017 vo výške 1.108,98 eura (z toho úroky z úveru predstavujú 537,75 eura a úroky z omeškania 571,23 eura). Oprávnenosť bola žalobcom preukázaná listinnými dôkazmi, a to najmä Zmluvou o úvere, Obchodnými podmienkami pre úver dostupná pôžička, Všeobecnými obchodnými podmienkami a listinou Aktuálny stav úveru ku dňu 24.04.2017. Výpočet týchto úrokov vysvetlil a preukázal žalobca vo vyjadrení zo dňa 28.06.2018 (na č. I. 70-97), keď uviedol, že suma zmluvných úrokov do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru predstavuje sumu 507,46 eura a suma úrokov z omeškania do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru predstavuje sumu 19,99 eura (spolu 527,45 eura). Od tejto sumy žalobca odrátal úhrady žalovaného vo výške 137,79 eura, pričom výsledná suma úrokov a úrokov z omeškania do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru predstavovala 389,66 eura. Následne suma zmluvných úrokov po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru predstavuje sumu 747,84 eura a suma úrokov z omeškania po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru predstavuje sumu 153,97 eura, teda spolu 901,81 eura. Od tejto sumy žalobca opäť odrátal úhrady žalovaného vo výške 182,54 eura, čoho výsledkom bola dlžná suma úrokov a úrokov z omeškania po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru do 31.03.2017 vo výške 719,27 eur. Súčet úrokov a úrokov z omeškania za obdobie do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru a po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru do 31.03.2017 tak predstavoval sumu 1.108,98 eura. Súčasťou vyjadrenia bol aj podrobný výpočet týchto úrokov.

41. Súd zároveň dospel k záveru, že žalobca má voči žalovanému nárok tak na úrok z úveru po jeho zosplatnení, a to vo výške 25,50 % p.a. zo sumy 1.019,47 eura (istina) od 25.04.2017 (teda odo dňa, kedy bol takto uplatnený v žalobe) do 10.06.2018 (ako dňa konečnej splatnosti úveru), ako aj na úrok z omeškania vo výške 5,05 % p.a. zo sumy 1.019,47 eura od 25.04.2017 do zaplatenia.

42. Pokiaľ ide o úrok z omeškania po zosplatnení, súd mal za to, že tento vyplýva jednak z úverovej zmluvy, ako aj z ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia a je žalobcom vyčíslený v správnej výške (5,05 % p.a.).

43. Čo sa týka úroku z istiny úveru po jeho zosplatnení, súd konštatuje, že bol žalobcom vyčíslený správne vo výške 25,50 % p.a., pričom táto výška úroku vyplýva z úverovej zmluvy a príslušných obchodných podmienok právneho predchodcu žalobcu. Pokiaľ ide o výšku úroku, súd sa v plnom rozsahu stotožnil s právnym názorom uvedeným v skoršom rozsudku súdu prvej inštancie, konkrétne s tým, že úrokovú sadzbu vo výške 25,50 % p.a. nepovažoval za sadzbu v rozpore s dobrými mravmi. Súd zobral do úvahy obranu žalobcu, že z aktuálne platného Nariadenia v § 1a (hoci v čase zmluvy účinné nebolo) vyplýva, že zákonodarca v ňom jasne definoval najvyššiu prípustnú výšku odplaty, ktorú možno od spotrebiteľa požadovať a to je dvojnásobok priemernej RPMN bánk za predošlý kalendárny štvrtrok. Ako vyplýva zo zmluvy o úvere, priemerná RPMN na trhu bola v čase uzavretia zmluvy o úvere 26,58 % (maximálna výška RPMN predstavovala sumu 36,58 %), dvojnásobok uvedenej sumy dnešná legislatíva stále akceptuje ako najvyššiu prípustnú výšku odplaty, jednoduchým matematickým prepočtom je teda najvyššia prípustná výška odplaty pre posudzovaný prípad 53,16 % (zohľadňujúc úroky, poplatky a iné plnenia, prípadne iné náklady, ktoré súd dohodnuté so spotrebiteľom pri podpise zmluvy), preto úroky vo výške 25,50 % p.a. (RPMN 28,70 %) nemožno považovať za neprimerane vysoké, v rozpore s dobrými mravmi, pretože stále nie je prekročená najvyššia prípustná výška odplaty. Odplata ktorú žalobca požaduje od žalovaného nijakým výrazným spôsobom neprevyšovala odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Súd v tomto smere poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.04.2012 sp. zn. 5Cdo/26/2011, z ktorého vyplýva, že neprimeraným zmluvným úrokom by bol taký úrok, ktorý by štvornásobne až päť a pol násobne prevyšoval obvyklú úrokovú sadzbu, čo ale nie je tento prípad.

44. Súd však žalobcovi nepriznal tento úrok ako žiadal (teda do zaplatenia), ale len do 10.06.2018, čo je konečná splatnosť úveru podľa úverovej zmluvy. Toto predstavuje zamietajúci výrok II. rozsudku. Dôvody súd uvádza nižšie.

45. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že súd priznal žalobcovi úroky z úveru (tak kapitalizované, ako aj plynúce do zaplatenia) aj po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, teda v rozpore s právnym názorom odvolacieho súdu uvedenom v Rozsudku č. k. 5Co/87/2019 - 159 zo dňa 05.02.2020. Napriek tomu, že podľa § 391 ods. 2 CSP je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu v prípade zrušenia rozhodnutia a vrátenia veci na ďalšie konanie, súd je povinný rešpektovať aj Čl. 2 ods. 2 a 3 CSP, ktorý vyjadruje jednak zásadu právnej istoty spočívajúcu okrem iného v tom, že každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a tiež zásadu riadneho odôvodnenia odklonu. Vychádzajúc z komentára k CSP, súd nie je povinný rešpektovať právnym názorom odvolacieho súdu v prípade, že došlo k podstatnej zmene rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (ŠTEVČEK, M. - FICOVÁ, S. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Bratislava: C.H. Beck, 2016, s. 1309). Práve z uvedeného dôvodu súd nerozhodol v prejednávanej veci podľa právneho názoru Krajského súdu v Nitre (zo dňa 05.02.2020), keďže pri rozhodovaní vychádzal z novšej judikatúry vyššej súdnej autority, a sice z Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. júna 2020, sp. zn. 5 Cdo 42/2020, o ktorom odvolací súd v čase jeho rozhodovania nemohol mať vedomosť, a ktorý v odôvodnení vyslovil nasledovné závery: „Zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka či zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Obchodný zákonník, ani Občiansky zákonník nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Zosplatnenie je inštitúciou slúžiacou ochrane veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškanie k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednaní, t.j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť však dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednaní, ktoré umožňujú navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods.1 OZ. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednaní nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody. Dovolací súd dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.“ Na základe týchto záverov súd priznal žalobcovi zmluvne dohodnutý úrok aj po zosplatnení, najneskôr však do konečnej splatnosti úveru predpokladanej zmluvou, ktorá bola dohodnutá do 10.06.2018.

46. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

47. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

48. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

49. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

50. Pokiaľ ide o trovy konania, súd rozhodoval v zmysle § 255 ods. 1 CSP podľa zásady úspešnosti v spore, pričom žalobca bol úspešný v podstate v celom rozsahu (100 %) napriek tomu, že rozsudok obsahuje aj zamietajúci výrok. Tento výrok sa však týka iba príslušenstva, ktoré ani nie je možné vzhľadom na charakter výroku vyčíslieť a zmerať tak potenciálnu mieru neúspechu. Aj táto potenciálna miera neúspechu by však predstavovala vo vzťahu k priznanej časti nároku iba nepatrnú časť (úrok vo výške 25,50 % p.a. zo sumy 1.019,47 eura po 10.06.2018 do zaplatenia). V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným rozhodnutím, ktoré vydá príslušný vyšší súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na súde, proti ktorého rozsudku smeruje. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1 a 2 CSP).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP). Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že (§ 365 ods. 1 CSP):

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo

h) ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (365 ods. 2 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.